

Gennem 3 år, har børnene fra Bandholm Børnehus flere gange om året besøgt Svanevig Hospice. Børnene bringer energi og livsglæde ind i huset og sætter gang i patienternes minder.

Af Mette Engell Friis, frivilligkoordinator og kommunikations-medarbejder på Svanevig Hospice, og Pia Rasmussen, leder af Bandholm Børnehus

»Hoved, skulder, mave, mås, mave, mås ...«, synger 16 små stemmer. Nogle stykker fniser og må holde sig for munden, når de skal synge mås.

Niels Lund Hansen smiler med. Han er patient på Svanevig Hospice, som har besøg af de 16 små sangere fra Bandholm Børnehus, og både børnenes energi og deres sange glæder ham. »Man kan da kun blive i godt humør af sådan nogle små størrelser,« siger han, mens øjnene følger danselegen. Ideen med besøgene handler blandt andet om, at døden er en naturlig del af livet. Det er ikke en afslutning, som skal skjules for børn, siger Pia Rasmussen, leder af Bandholm Børnehus.

Livsglæden får et nøk

Når børnene kommer på besøg, er det Ruth Bierre, frivillig på hospice og tidligere pædagog, der står for det.

Børnene kommer med deres umiddelbarhed og glæde, og den forplanter sig lynhurtigt til hele huset. Og det er så vigtigt, for et hospice skal ikke være et trist sted. »Det skal være et sted med energi og glæde, og det får lige et ekstra nøk, når børnene kommer,« siger Ruth Bierre.
»Her må gerne være lidt bulder og ballade.«

»Jeg synes, det er fantastisk. Det kan ikke være bedre. Og man kan blive helt rørt over sådan en flok der. De er simpelthen så søde«.

Citat: Rosa Pedersen, 80 år, patient.

Et strejf af dagligdag

Og en smule bulder og brag er der.

Selvom de små i starten af deres besøg prøver at bevæge sig lidt stille og forsigtigt, så tager energien hurtigt over.

Et barn sagde engang til en patient:

»Du er gammel!«

»Ja, det er jeg,« svarede patienten.

»Du er også syg.«

»Ja, det er jeg.«

»Skal du så snart dø?«

»Det ved jeg ikke, man ved jo aldrig, hvornår man skal dø,« svarede patienten, og så fik de sig en lille snak om det. Det var helt tydeligt, at de begge to fik noget at tænke over, men det foregik så fint og helt utvunget, fortæller Ruth Bierre.

– Jeg er sikker på, at både patienterne og børnene får noget ud af at mødes. Patienterne oplever rigtig mange dejavuer både fra deres egen barndom og måske fra deres børn og børnebørns. Det bringer et strejf af dagligdag ind i deres hospiceliv.

En vigtig del af besøget er også, at børnene altid har noget udsmykning med til hospice. Tanken er derigennem at skabe stemning for patienter og pårørende.

På tur af mindernes allé

Hospicechef Birgitte Bülow er helt enig med Ruth Bierre: »At lade hospicepatienter og små børn møde hinanden er et på alle måder godt match. Hver gang børnene har været her, kan man mærke, at der kommer en anden energi ind i huset. Man kan ikke undgå at blive smittet af børnenes glæde og sang, og der er noget helt grundlæggende rigtigt ved at tilføre den livsenergi til hospice,« siger hun.

– Det er naturligvis fuldstændig op til den enkelte, om vedkommende har lyst til at være med. Det foregår altid i vores fællestue, og patienterne får besked i god tid, så de har mulighed for selv at træffe valget.

Børnene forberedes altid inden turen går til hospice. Pædagogerne taler med dem om, at selvom man er syg, er det vigtigt at opleve glæde, og at det er det, vi giver til de syge på hospice.

Men besøgene kan stadig godt afføde spørgsmål fra børnene, men det er kun fint. De skal endelig spørge, så vi kan afmystificere det, de ser. Og det er bestemt ikke mit indtryk, at det gør dem skræmte med en patient i en seng. Det er nok snarere lidt spændende, smiler hun.

Efter hvert besøg tales der med børnene om deres oplevelser og der forsøges at svare på deres spørgsmål - hvad sker der, når man er død? Hvor kommer man hen, når man er død?

Med døden følger også sorgen, det at være ked af det, at miste nogle, at savne og her er det igen godt, at børnene har et konkret sted at forholde sig til, således at de kan se op mod himlen, det sted de døde er.

Nogle kan have mistet en bedsteforælder, et kæledyr og andre en elsket bamse, men de husker følelsen ved at miste, og det er den, vi taler om, når vi taler om døden med børnene. Samtalerne er på børnenes præmisser og så konkret som mulig.

Vi håber, at børnene får det med sig fra barndommen, så det bliver lettere i voksenlivet at tale om døden og sige farvel, afslutter Pia.

»Jeg sidder jo og tænker på min egen barndom, når jeg hører de sange der. Jeg kan godt huske, at jeg selv har sunget dem. For mange, mange år siden. Det er dejligt at genopleve. Og også lidt vemodigt«.

Citat: Niels Lund Hansen, 72 år, patient.

Den glade uro

I opholdsstuen er børnene ved at være færdige med deres lille sangprogram.

»Jeg gik mig over sø og land« er sidste nummer.

Rosa Pedersen på 80 år sidder og synger med.

Det er en af de gode, gamle børnesange, og hun nyder at synge sammen med de små stemmer.

Da sangen er slut, sætter børnene sig ned i en rundkreds, og deres madpakker bliver delt rundt. Hospice sørger for saftvand og en kage til dessert.

Rosa Pedersen ler hjerteligt over børnenes højlydte snak om mad og de små rumper, som næsten ikke kan sidde stille mere.

Ruth Bierre nikker.

– Det er helt klart, at patienterne fornøjer sig over børnenes uro. Den smitter. Og den kalder på minder. De fleste kan selv huske, hvor svært det var at holde sig i ro som barn, og det får smilet frem, siger hun. Pia Rasmussen fortæller ligeså, at også børnene har stor glæde af besøget. Børnene oplever, hvordan deres sang giver glæde hos patienterne.

Pia fra Børnehuset påpeger, at de voksne til at begynde med var bekymret for, hvordan børnene ville takle det at besøge et hus, hvor patienterne er meget syge, hvilke spørgsmål og reaktioner ville der komme, men også at det ikke skulle forhindre os i at besøge hospice.

Bekymringen blev dog hurtigt bragt til skamme, for børnene handlede ud fra deres umiddelbare logik.

Om et par måneder kommer børnene igen på besøg på Svanevig. Til den tid vil det være andre patienter, der får glæde af dem.

Begge patienter er siden afgået ved døden. Der er givet tilladelse til at bruge deres citater.